

Arrest

nr. 143 440 van 16 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 8 januari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 november 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. DEMUYNCK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 20 juli 2011 in het bezit gesteld van een E-kaart op grond van zijn activiteiten als zelfstandige.

1.2. Op 20 november 2014 trof de verwerende partij een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

De bijlage 21 vormt de thans bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

"Betrokkene diende aanvankelijk op 01/03/2011 een aanvraag in als werknemer / werkzoekende. Op 17/05/2011 wijzigde hij zijn aanvraag tot verklaring van inschrijving naar het statuut zelfstandige. Betrokkene legde een KBO-uittreksel als natuurlijk persoon voor en een aantal distributiebonnen en werd op 20/07/2011 in het bezit gesteld van een E kaart als zelfstandige.

De Dienst Vreemdelingenzaken werd door de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid ingelicht dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. De situatie van betrokkene was dus geheel gewijzigd. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Betrokkene werd daarom op 14/05/2013 vriendelijk verzocht om ons in kennis te stellen van zijn huidige economische activiteiten of, bij gebrek daaraan, mee te delen welke bestaansmiddelen hij ter beschikking heeft. Betrokkene nam kennis van dat verzoek op 23/05/2013. Op 23/07/2013 werden naar aanleiding van dit verzoek een aantal documenten aangeleverd o.a. een OCMW attest (steunverlening tussen 27/08/2012 en 30/11/2012 voor betrokkene en zijn echtgenote [D.E.]), een brief FOD Sociale Zekerheid / Directie-generaal Personen met een Handicap dd. 18/03/2013 m.b.t. de toekenning van een inkomensvervangende tegemoetkoming en een integratietegemoetkoming met ingang op 01/12/2012, een attest van de CM (geen ziekteuitkeringen ontvangen periode 01/01/2011-31/12/2012), een atwezigheidsattest dd. 05/12/2012 - dr. V. Debrouwere (az Sint-Lucas Brugge) m.b.t. werkonbekwaamheid vanaf 02/11/2011 tot en met 31/12/2012 en bewijzen van bestaansmiddelen (inkomsten van inwonende gezinsleden : [...]). Naar aanleiding van een aanvraag tot herinschrijving (dd. 16/07/2014), in het kader van zijn verhuis naar Blankenberge, werd betrokkene opnieuw verzocht om een

overzicht van zijn situatie weer te geven (dd. 14/08/2014) gezien het nog lopende onderzoek. Dit werd hem ter kennis gebracht op 21/08/2014. Betrokkene leverde op 02/09/2014 verklaring van lidmaatschap bij de CM (dd. 25/08/2014) en een overzicht van zijn inkomensvervangende tegemoetkoming en een integratietegemoetkoming voor de periode jan.-jun.2014 (brief FOD Sociale Zekerheid / Directie-generaal Personen met een Handicap dd.28/08/2014).

Uit verder onderzoek is gebleken dat betrokkene sinds 31/03/2012 niet langer een activiteit als zelfstandige uitoefende (zie gegevens in administratief dossier). Sindsdien is betrokkene nergens meer aangesloten bij een sociaal verzekeringsfonds. Nergens uit het dossier blijkt dat er een nieuwe zelfstandige activiteit werd uitgebouwd. Betrokkene voldoet dus niet langer aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige (art 40, §4,1 wet 15.12.1980).

Met voorlegging van deze bewijzen wenst betrokkene aan te tonen dat hij heden als economisch niet-actieve persoon (beschikker) over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken. Hij legt in dit kader een beslissing voor van de FOD Sociale Zekerheid inzake de uitbetaling van een inkomensvervangende tegemoetkoming en integratietegemoetkoming. De inkomensvervangende tegemoetkoming (Wet van 27 februari 1987) en integratietegemoetkoming worden toegekend door de Federale overheid aan personen met een handicap die niet over voldoende inkomsten beschikken om in hun levensonderhoud te voorzien. Een dergelijke steun wordt aanzien als sociale bijstand. Met deze middelen valt betrokkene de facto ten laste van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. De uitkering die betrokkene dus tût op heden geniet, kan niet worden aangewend om een inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te genieten. Overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° en tweede lid van de wet van 15.12.1980, dient een beschikker van voldoende bestaansmiddelen juist aan te tonen te voorkomen, tijdens het verblijf, ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel. Uit deze bevindingen moet dan ook besloten worden dat betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel en dient er een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

Ten einde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, werd rekening gehouden met de elementen opgenomen in art 42 bis §1, 2e lid van de wet van 15/12/1980. Zo dient opgemerkt te worden dat betrokkene reeds sinds 2012 op onafgebroken wijze een belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel. Eerst genoot hij OCMW steun (27/08/2012-30/11/2012) en sinds 01/12/2012 geniet hij permanent een inkomensvervangende tegemoetkoming in combinatie met een integratietegemoetkoming. Het totale bedrag, alsook de duur van de toegekende steun en het gebrek aan verdere elementen in het dossier die erop kunnen wijzen dat de steun van tijdelijke aard is, tonen aan dat betrokkene wel degelijk een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Als EU- onderdaan moet betrokkene zonder problemen kunnen terugkeren naar de eigen lidstaat of zich in elke lidstaat naar wens kunnen integreren, medische verzorging kunnen krijgen, een gezinsleven kunnen opbouwen, toch voor zover hij in die betreffende lidstaat aan de voorwaarden voldoet om er regulier te kunnen verblijven. Vandaar dat mogelijke humanitaire bezwaren geen beletsel kunnen zijn bij het nemen van deze beslissing.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister overeenkomstig artikel 54 van het KB van 08.10.1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker op, “*Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991) en artikel 40 en artikel 42 bis van de Vreemdelingenwet.*”

Verzoeker betoogt als volgt:

“De enige motivering is dat de mijn verzoeker onvoldoende tewerkstelling bewezen heeft in de periode na juli 2012..

Dat vooreerst de bestreden beslissing nergens de uitzondering in ogenschouw op het verlies van een verblijfsvergunning bij verlies van arbeids- of zelfstandige activiteit. Als je niet meer aan de voorwaarden voor een verblijfsrecht als EU-werknemer voldoet, dan behoud je je status en verblijfsrecht als EU-werknemer toch in een van de volgende gevallen :

“Je bent, als gevolg van ziekte of ongeval, tijdelijk arbeidsongeschikt.”

Dat dit in casu het geval is. Dat mijn verzoeker het attest voorlegt dat hij tijdelijk arbeidsongeschikt is en dat zijn handicap erkend is. Dat de bestreden beslissing daar niet de minste rekening mee houdt.

Dat vervolgens, voordat de DVZ een einde aan je verblijfsrecht maakt, moet het altijd rekening houden met de volgende elementen in je dossier :

- de duur van je verblijf in België*
- je leeftijd*
- je gezondheidstoestand*
- je gezins- en economische situatie*
- je sociale en culturele integratie in België*
- je banden met het herkomstland*

Dat de bestreden beslissing het louter heeft over de vermogensrechtelijke toestand en het inkomen. Dat men nergens de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en banden met het herkomstland informatie bekijkt. Dat zo deze elementen niet in ogenschouw werden genomen, hetgeen nochtans essentieel is ter beoordeling van de zaak en door de Wet expliciet wordt vereist.

Dat de bestreden beslissing dan ook onvoldoende gemotiveerd is”.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3. Eerste punt van kritiek van verzoeker is dat de bestreden bijlage 21 niet motiveert aangaande de gevallen voorzien in artikel 42bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) waarin een burger van de Unie het verblijfsrecht kan behouden.

2.4. Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet – dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing in zoverre verzoekers verblijfsrecht wordt beëindigd – luidt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan

niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.

De in casu relevante bepaling van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

(...)”

2.5. In de bestreden bijlage 21 wordt duidelijk vastgesteld dat verzoeker sinds 31 maart 2012 niet langer een activiteit als zelfstandige uitoefent. Dit wordt door verzoeker niet betwist. Verzoekers verblijf in het Rijk valt sedert die datum dan ook niet meer onder het toepassingsgebied van artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Gelet op de in de bestreden bijlage 21 opgesomde documenten die verzoeker heeft overgemaakt in antwoord op het schrijven van de verwerende partij van 14 mei 2013, kon verwerende partij terecht afleiden dat verzoeker een verderzetting van het verblijf beoogde als beschikker van voldoende bestaansmiddelen in de zin van artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet . Ook deze vaststelling wordt door verzoeker niet betwist.

Aangezien verzoeker sedert maart 2012 niet meer kon worden beschouwd als een werknemer of een zelfstandige in de zin van artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, kan hij niet de verwachting koesteren dat de bestreden bijlage 21 dient te motiveren aangaande de in artikel 42bis, §2 van de Vreemdelingenwet voorziene gevallen waarin een werknemer of een zelfstandige het verblijfsrecht kan behouden.

2.6. Tweede punt van kritiek van verzoeker is dat de bestreden bijlage 21 niet motiveert aangaande leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

2.7. De bestreden bijlage 21 stelt, *“Als E.U.-onderdaan moet betrokkene zonder problemen kunnen terugkeren naar de eigen lidstaat of zich in elke lidstaat naar wens kunnen integreren, medische verzorging kunnen krijgen, een gezinsleven kunnen opbouwen, toch voor zover hij in de betreffende lidstaat aan de voorwaarden voldoet om er regulier te kunnen verblijven. Vandaar dat mogelijke humanitaire bezwaren geen beletsel kunnen zijn bij het nemen van deze beslissing.”*

2.8. De betrokken motivering kan worden beschouwd als een motivering in het licht van het gestelde in artikel 42bis, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet. Zij gaat alleszins verder dan *“de vermogensrechtelijke toestand en het inkomen”* waarover de bestreden bijlage 21 het volgens verzoeker *“louter heeft”*. Verzoeker brengt hiertegen niets in.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA